

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

3. AARGANG

REDAKTØR: KAPTAJN H. EWALD

HÆFTE II

AARSABONNEMENT 3 KR.

UDGIVER: MARINEFORENINGEN
EKSPEDITION: FORENINGENS KONTOR, CHR. IX'S GADE 5¹
ANNONCEEKSPEDITION: STEINS-VEJ 3¹ VALBY

ENKELTE NUMRE 25 ØRE

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

VED E. W. MARSTON, VALDEMAR SCHOU og AXEL JUEL

LOKALKREDSSEN FOR KØBENHAVN

GENERALFORSAMLING

afholdes **Torsdag den 16de Marts 1916 Kl. 8** i »City«s Selskabslokaler.

Under Hensyn til Generalforsamlingen udsættes den i Marts Maaned paatænkte almindelige Mødeaften indtil videre.

25-Aars Jubilæum for Aargang 1891

FOR AT FORBEREDE EN FESTLIGHED i Anledning af 25-Aaret for Aargangen 1891's Møde ved Søværnet opfordrer vi undertegnede Kammeraterne af nævnte Aargang, som kunde ønske at deltage i en saadan Fest, til at opgive Navn og Adresse til medundertegnede Fuldmægtig **G. Riise, Strandgade 8, C.**

Der vil senere blive taget Bestemmelse om Tid og Sted for Afholdelsen af Festen og herom vil da snarest tilgaa hver enkelt Meddelelse, men af Hensyn til Valg af Lokale m. m. bedes Kammeraterne om hurtigt at melde sig.

Det tilføjes, at Sammenkomsten vil blive holdt under ganske jævne Former, for at enhver kan deltage.

Andreas J. Enna 5115.

Holger T. Lyneborg Falck 5215.

Valdemar Th. Jepsen 5834.

Emmanuel L. Larsen 5127.

Nicolaj L. Lichtenberg 5464.

Carl V. Nygreen 5426.

Frederik C. C. Offenberg 5348.

Hans H. J. Rheinländer 5140.

Elof H. Steenberg 5361.

Gustav Riise 8183.

FORENINGSMØDET DEN 14. FEBRUAR 1916

Det aktuelle Program: Forfatteren *Carl Muusmanns* Foredrag om »Frankrig i vor Tid« og Postmester *Holbølls* Sange havde samlet ca. 130 Medlemmer i Studenterforeningens lille Sal.

Efter at Formanden havde budt Velkommen, holdt Hr. *Muusmann* under Forsamlingens spændte Opmærksomhed sin elegant formede Konference, der omfattede Tidsrummet af Frankrigs politiske Historie fra 1870 og op til vor Tid, og som blev meddelt spirituelt og med den Sikkerhed, som lange Ophold paa Frankrigs Grund og personligt Bekendtskab med talrige af den nævnte Perodes fremragende Personligheder giver. Et interessant Lysbilledmateriale, som

forevistes efter Foredraget og forklaredes af Foredragsholderen, genkaldte i Erindringen mange af de Begivenheder, som dengang — før 1900 — henledte Verdens Opmærksomhed paa Frankrig, og som nu synes ubetydelige i Forhold til de sidste 2 Aars Rystelser.

Stærkt Bifald fulgte Hr. *Muusmanns* afsluttende Ord, hvorpaa Formanden takkede ham paa Foreningens Vegne.

Efter Aftensbordet glædede Postmester *Holbøll* Medlemmerne med Sømandssange til eget Guitar-Akkompagnement og modtog kraftigt Bifald som Tak for sin Velvilje. Først hen paa Smaatimerne rejste man sig fra Bordene i Bevidstheden om at have tilbragt en indholdsrig Aften.

FRA FAABORG-KREDSEN

Æresmedlem af Marineforeningen, fhv. Skipper *Lars Poulsen*, er afgaaet ved Døden den 10. Januar og blev begravet den 14. Han var Veteran fra Helgoland, hvor han paa Fregatten *Jylland* var Flaggaast. I Marts Maaned i Fjor indviede han vort Flag, og nu blev han den første, som vi med samme Flag bragte den sidste Ære. I Kirken stod Bestyrelsen Flagvagt ved Kisten, og Flaget blev baaret foran Ligvognen til Kirkegaarden. Efter Præstens Tale blev det sænket tre Gange over Graven, medens Medlemmerne blottede Hovedet; — en højtidelig Afslutning paa den gamle Veterans Liv.

C. C. J.

70 AAR

Den 18de Januar fyldte et skattet Medlem af vor Forening, forhenværende Skibsfører *H. S. A. Olsen* 70 Aar. Den gamle Kaptajns trofaste Virksomhed paa Søen begyndte i Krydstoldfarten og fortsattes i Langfart med Sejlskibe, hvorfra han gik over i det nystiftede Dampskibsselskab »Danmark«, hvor han med »Thorvaldsen«, der nu ligger paa Nordsøens Bund, torpederet af Tyskerne, deltog i den første Rejse med dansk Dampskib Syd om Amerika gennem Magellanstrædet til Vestkysten og tilbage igen. Som Fører har Kaptajn *Olsen* sejlet med »Danmark«, »Thorvaldsen«, »Madvig« og »Helge« og først for faa Aar siden sluttede han sin Gerning paa Søen.

Han er nu Medlem af Sø- og Handelsretten samt af Bestyrelsen for Skibsførerforeningen og Revisor i Skipperforeningen.

Sin Fritid benytter Kaptajn *Olsen* til at skrive Artikler til saavel uden- som indenlandske Sofartsblade — hvilket ofte er kommet »Under Dannebrog« til Gode.

Redaktionen har modtaget følgende med Anmodning om Optagelse:

Der er en Ting jeg ønsker at paatale gennem Bladet, saa det kommer til alle Medlemmernes Kundskab, nemlig: Tobaksrøgningen mens der holdes Foredrag og vises Lysbilleder. Vi behøver vist ikke Opslag i Lokalet om, at Tobaksrøgning først tillades efter Pavsens, som i Paladsteatret; men det vilde være ønskeligt, om man lod være med at røge, saalænge der holdes Foredrag. Jeg har set, hvor det har generet Taleren, men desuden er vi mange ældre Medlemmer, hvis Øjne og Indaandingsorganer lider derved.

Jeg henstiller derfor til alle Medlemmerne, at vi lader Tobaksrøgningen fare, saalænge der holdes Foredrag.

Det hænder, at en og anden glemmer at tage Emblemet paa til Møderne. Foreningen trænger til Indkomster. Vilde det være ubilligt at sætte en lille Mulkt for dette og lade Vedkommende afgive den til Formanden? Jeg er selv en af dem, der har forglemt Emblemet hjemme.

O.

KAMMERATSKAB OG SKAALTALER

Redaktionen har modtaget følgende:

I Anledning af Artiklen i Julenumret af Hr. *Axel Thiess* og i Anledning af den derpaa følgende Diskussion i sidste Nummer af Bladet beder jeg Dem optage Følgende:

Efter at have læst Hr. *Thiess*'s Artikel undrede jeg mig over, at en saa lille Ting som Skaaltaler af den omtalte Art kunde friste en Mand som Hr. *Thiess* til at spille Blæk og Papir paa den, af to Grunde. For det første: Er man ikke altid, og saa godt som i ethvert større Selskab, det være sig Foreningssammenkomst, privat Middag eller anden Art af Sammenkomst, hvor Humøret kommer lidt i Vejret, udsat for den Slags umotiverede Skaaltaler? Det er en Oplevelse, som gentager sig atter og atter, og som man bør tage imod med et Skuldertræk, og som en Nødvendighed, man aldrig slipper, heller ikke indenfor Marineforeningen, selv om der skrives nok saa meget derom og derimod. Man huske paa, at ikke alle er fødte Talere, men mange vil gerne ud med, hvad der ligger nærmest paa Hjærte; er Manden saa ikke rutineret, og Humøret er lidt oppe, hænder det jævnligt, at Talen og Skaalen bliver til noget helt andet, end just hvad Vedkommende havde tænkt sig. Dog een Ting er jeg temmelig sikker paa, uagtet jeg ikke kender den, hvorom Tilfældet drejer sig: At naar den unge Mand har følt Trang til at udbringe en Skaal for Kammeratskabet, saa har det været, fordi han har følt sig hjemme og glad ved det kammeratlige Samvær. At Talen maaske er falden uheldig ud, bør man aldeles ikke hænge sig i, da han formodentlig ikke har været Politiker og tænkt sig, at hans egne Ord kunde skade ham en anden Gang. Jeg synes ikke, at saa ringe en Ting bør gøres til Genstand for Diskussion i et Foreningsblad.

For det andet: Er vor Forening tjent med, at en saadan Ting fremdrages? Jeg er bange for, at saadant skal sætte ondt Blod, især naar man begynder at diskutere, hvad der forstaas ved Kammeratskab, da netop dette er Grundlaget for vor Forening. Lad os al-

drig begynde paa at klassificere, men altid føle os knyttede sammen som Kammerater ved vore Sammenkomster. Der maa ikke være nogen Rang eller Standsforskjel; en saadan hører hjemme udenfor Foreningen og ikke indenfor denne. Vi har allesammen (ordinære Medlemmer) haft Grad af Menig i Marinen, og det er Minderne om disse Tider, vi fejrer, naar vi samles i kammeratligt Samvær. Hvad hver enkelt er naaet frem til siden den Tid, kommer ikke Foreningen ved, enten han saa er naaet til at blive Minister eller Rullemand; naar han er optagen som Medlem, er han vor Kammerat, thi ellers vilde han ikke være blevet optaget. Naar der i en senere Artikel henvises til de Medlemmer, som aldrig har været i Marinens Tjeneste (ekstraordinære), da maa man gaa ud fra: At disse nærer den samme Følelse overfor vort Kammeratskab, som vi selv; er dette ikke Tilfældet, saa forstaar vistnok ingen, hvorfor de har ladet sig indmelde i vor Forening. I min Kreds er flere ekstraordinære Medlemmer, og jeg tør forsikre, at de føler sig som Kammerater iblandt os.

Ærbødigt

Nr. 223

Iver Hvitfeldt 1890

C. B.

Kære 223.

De siger at man ved ethvert større Selskab, enhver Middag eller Foreningssammenkomst er udsat for umotiverede Taler

Ja, det har De saamænd Ret i, og det var netop derfor jeg »ofrede« Blæk og Papir (jeg haaber ikke at det er »spildt«) for at blive disse umotiverede Taler kvit.

Hvis De selv havde været til Stede ved den paagældende Lejlighed, og hørt hvorledes en enkelt Taler lagde Beslag paa en meget stor Del af Aftenen, saa vilde De ikke have spildt Blæk og Papir paa at være Defensor.

Talens Form havde jeg slet ikke kritiseret, tværtimod havde jeg kaldt den »overordentlig nydelig og i den allerbedste Mening«. Pænere synes jeg ikke, man kan udtrykke sig.

Det hele var fra min Side kun en Henstilling til mine Kammerater om at anvende »en lille Smule Eftertanke«, for de lægger Beslag paa 200 Medlemmers Opmærksomhed.

Det er vel ikke for stærke Ord, og mine Kammerater er vel heller ikke saa omfindtlige Pigeboer, at de ikke en Gang kan taale en Henstilling.

Om hvad jeg forstaar ved Kammeratskab vil der forhaabentlig blive Lejlighed til at samtale naar vi atter mødes i Foreningen.

De hører til en anden Kreds, kære 223, men jeg haaber, at vi snart maa faa Lejlighed til at tale sammen. Saa tror jeg, at De vil erfare, at jeg sætter Kammeratskabsfølelsen lige saa højt, som De.

Med kammeratlig Hilsen

Deres

AXEL THIESS

Til de nu fremkomne Indlæg i ovenstaaende Sag skål Redaktionen bemærke, at naar »U. D.« har aabnet sine Spalter for Diskussion indenfor visse Grænser om ovenstaaende Emne, er det, fordi den anser det for rigtigt, at Foreningens Medlemmer faar Lejlighed til at udtale sig om Ting der ligger dem paa Hjærte, og fordi en Udelukkelse af dette Emne fra yderligere Diskussion netop vilde synes os »ukammeratlig«. Der er ingen af os, som vil føle sig stødt ved, at en Tale fremsættes ved en af vore Sammenkomster paa en ubehjælpsom Maade — kun faa er jo fødte Talere; — tværtimod har vi mere end én Gang erfaret, at de jævne Ord, fremsatte paa den jævne Maade netop ved deres formelle Ubehjælpsomhed har rørt os, — fordi der var Mening i det talte, og fordi det angik os. Som nævnt i den Redaktionsbemærkning, der ledsagede Indlægene i »U. D.« Nr. 1, 1916, har Redaktionen i Hr. *Thiess*'s Artikel ikke kunnet finde andet og mere end et Forsøg paa at dæmme op for den Strøm af Taler om os ganske uvedkomne Emner, som truer med at beherske vore Møder og, — hvad der er vigtigere, — tillige truer med at bortjage langt den talrigste Del af Medlemmerne, hvem denne Talen er imod.

Idet Redaktionen hermed maa anse Diskussionen for afsluttet i Bladets Spalter, henstilles det, at dette interessante Emne behandles i et kommende Foreningsmøde.

RED.

Redaktionen har henvendt sig til Hr. *Achton Friis* og anmodet ham om at skrive nogle Erindringer fra Grønland. Hr. *Friis* har velvilligst lovet at glæde »Under Dannebrog«s Læsere med nogle Rejseskildringer, som den udmærkede Kunstner og Forfatter, som det er alle bekendt, har Betingelser som faa for at meddele.

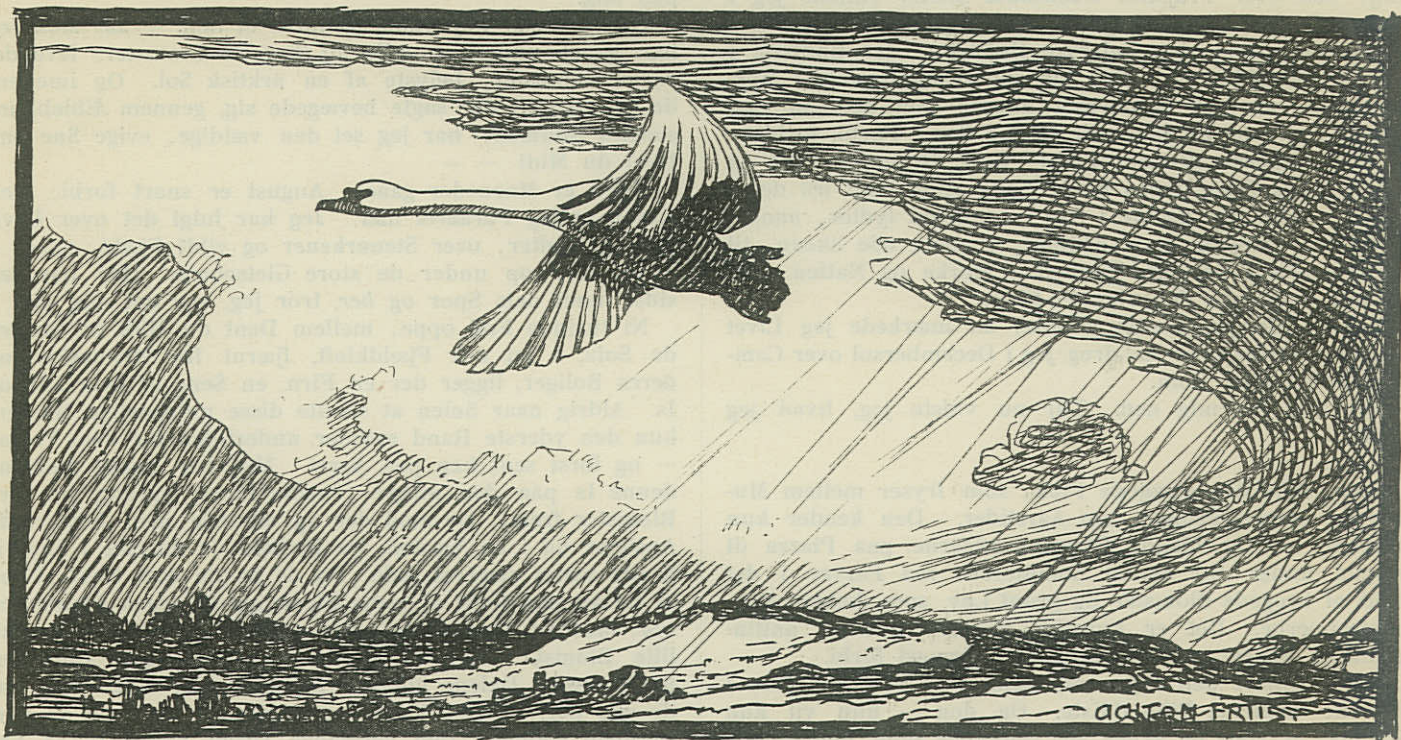
Medlemmer, der ikke i rette Tid erholder Bladet tilsendt, anmodes om snarest at underrette Foreningens Kontor herom.

REJSER

PAA FORAARETS SPOR

EN INTRODUCTION

TEGNING AF FORFATTEREN

O Wandern, Wandern, meine Lust!
Herr Meister und Frau Meisterin,
lasst mich in Frieden welter ziehn
und wandern, und wandern ...

Hvortil al denne Jagen — hvorfor ikke endelig en Gang slaa sig til Ro? Hvorfor søge og søge bestandig, naar jeg dog véd, at Lykken for mig findes i Længslen og ikke i Besiddelsen — ikke i dette at gribe Tingene og holde den fast.

Lykken? Ja — *min* til den, der gider ha' den! Jeg har faaet Eventyrerens Gift i Kroppen; jeg jager for Jagtens Skyld, ikke for Gevinsten. Og jeg kan aldrig jage forbi min Længsel

Da jeg var en ganske lille Dreng fik jeg Giften i Kroppen. Den Gang saa jeg saa ofte tydeligt alt det, som jeg siden har maattet længes efter og aldrig har kunnet finde; for den Gang gik jeg med *Eventyret* i Haanden.

Det er længe siden, — og nu er Eventyret død. Ovre paa en fattig Kirkegaard, mellem Heden og Havet, er der en lille, forblæst Grav, uden Kors eller Sten, med Græs og Markblomster over. Dér ligger Eventyret begravet. Men jeg har kendt det og gaaet med det i Haanden, mens det levede. Og da det døde, arvede jeg det

Det var en gammel, gammel Kone, fattig og ussel. Jeg husker af hendes Ydre nu kun hendes Næse, som da vel har været det seværdigste, hos hende. Den var brun af Snus og stod stor og mægtig som et Taarn imod Himlen. For mig var den Indbegrebet af Alverdens Hemmelighedsfuldhed og Mystik. Alle Eventyrene, som hun fortalte mig, tænkte jeg mig maatte blive til i den og derfra drage ud i Verden. Den syntes at vokse med Alderen, mens Resten af hende blev mindre; til sidst var der saa at sige kun Næse tilbage. Og ud igennem den listede sig

saa en skønne Dag hendes smukke, udødelige Sjæl og fløj væk, strøg ganske stille ud gennem det ene Næsebor og blev borte — med alle de uføtalte Eventyr.

Hun var ikke smuk, og dog elskede jeg hende; for hun forstod den sjældne Kunst *at tale*. Og hun gav mig Længselens Gave, da hun døde.

Og nu har jeg ikke Rist eller Ro, men strejfer rundt fra Sted til Sted. Til jeg bliver gammel og træt maa jeg søge efter de uføtalte Eventyr.

Fra den sidste Trækfugl paa sin Vej mod Syd drager hen over Danmarks Land og til den første vender tilbage — det er en ond Tid. Der gives Lande, hvor Vinteren er hvid. Hos os er den sort, undtagen paa Julekortene. Sort i Graat — og omvendt.

Jeg vil ikke lægge mig ud med Vintervejret i Danmark, ikke være uretfærdig imod det. Dette siger jeg ogsaa kun for at bedømme mig selv. Den, som finder sig tilrette i det danske Vinterklima, har det forud for mig, at han allerede er bleven Standfugl. Det er jeg altsaa ikke. Jeg kender ingen »Mørketid« saa rædselsfuld som den danske.

Som Ugerne og Maanederne gaar, lægger den taagede, graa Farve sig i Lag paa Lag over Sindet og gør det mørkt og øde. Men da kan der i Nordboen vaagne en Længsel, i hans Sjæl kan komme en fin Drøm om fjærne og lyse Lande, hvorom noget som et Minde ligger dybt gemt i ham: om Lande, som hans Forfædre har kendt, de Mænd, der ligesom han higede mod fjærne Himmelstrøg med Trækfuglens evige Trang til Flugt i sig. Og Længslen kan overmande ham, saa han river Kappen fra

Knagen og farer ud, væk — for at jage paa *Foraarets Spor*.

Denne Uro, denne Kalden — den kender jeg. Og jeg følger den, naar jeg kan.

— — —

En Gang midt i den mørkeste Vinter kom det over mig. Da brød jeg op og drog sydover, uden Maal.

Over Østersøens graa Øde pløjede jeg i regntung Tykning; ned over Prøjsens trøstesløse Sletter rullede jeg i Nat og Taage — men Dagen efter saå jeg Solen stige stor og glødende over den bayerske Højslette, der tindrede i Sne. Forbi München. Den laa endnu og drømte i Morgentaagen; en rød Købbersol anedes lavt gennem den rimede Luft, og alt blaandede bort i Sne. Forbi, forbi — op over Alperne gennem Tyrol, hvor Granerne stod og tænkte langs Vejen, mens hvide Fnug stille faldt fra deres Grene — Sne, der dalede i Sne — gennem lydøs, aandeløs Vinter, mellem døde Klipper, gennem øde Skove, til jeg druknede i Gotthard-Tunnelens Mørke og Natten atter tog mig nede paa den vide Po-Slette.

Men da Morgenen atter gryede, da mærkede jeg Livet vaagne omkring mig; da drog jeg i Decembersol over Campagnen ind mod Rom.

Her slog jeg mig ned. Thi nu vidste jeg, hvad jeg søgte.

Spørg ikke den surøjede Flok, som fryser mellem Musesæernes Marmorkroppe, om Aarstider. Den kender kun Sæsoner! — Og blandt Blomstersælgerne paa Piazza di Spagna finder Du endnu Sommerens raa Farver i det Væld af brogede Blomster og grønt Løv, som dækker Marmortrapperne. Det er kunstige Farver og Gøgl, anilinsminkede Roser! — Sommeren er forlængst forbi.

Spørg hellere den Pige, som sanker de modne Oliven i Skovene omkring Villa d'Este. Og dog — hun vil kun sige, det er *Høst* og synge sin vemodige Sang, den samme Dagen igennem, mens hun længselsfuld stirrer ind mod Roms solrødmende Ruder. Kys Længslen af hendes Øjne, og gaa saa Din Vej. Før hun keder Dig. —

Jeg ved mere end de: *Foraaret* er over Campagnen. Hun gaar dér og drømmer og venter paa sin Tid ...

Jeg saa det, Nordboen fra det graa Land, hvor vi gaar og tørster efter Eventyr.

Jeg anede hende i Luftens vaarlette Farve, i Vindens sagte Susen i Campagnens Græs og om de ældgamle Ruiner. De alvidende Firben, som i to tusinde Aar har boet i Aquaductens Revner, hvor de sidder som levende Smykker, — de har set hende; de har hendes Billede i Øjet.

Og mens hun gaar her og drømmer, falder der Blomster fra hendes Haar, et Drys af Guld over den grøngraa Campagne. Og inde i Rom! Jeg vaagner en Morgen og ser Solen fænge i en straalende Farve paa Muren udenfor mit Vindue. Da har *hun* vandret dér om Natten og, som i Søvn, strøget hen over den haarde Sten med sin varme Haand, — og en lysende Blomsterklase vokser i Sporet.

Ingen véd det uden jeg og Firbenene ude under den gamle Aquaduct, at *her* bor hun, mens der er Vinter overalt i Evropa. — —

Hele Vinteren blev jeg her, under Foraarets Tegn — og følte mig Eventyret nær.

Men en tidlig Aprildag blev alt forvandlet. En tung Scirocco blæste sydfra over Landet, og dets Farver daanede hen under en blaating Himmel. *Foraaret* var draget bort, nordover!

Da brød jeg op og fulgte det, *forfulgte* *Foraaret* op gennem Italien, med Sciroccoen i Ryggen. Op forbi Florenz og Milano, over de store Søer, op imod Alperne. Men Afrikas Blæst var med og skjulte hende for mig.

For anden Gang naede jeg Alperne. Og se! — Da jeg kom op paa Simplonpasset var Luften ren og skarp. Og da jeg saå ned over Rhonedalen, da vidste jeg, at jeg

havde taget rigtig Vej. For dér stod, dybt nede i Dalen, et lidet Kirsebærtræ, og det var én lysende Lue af Blomster. Det var *Foraarets Spor*; her havde hendes Fod traadt.

Her blev jeg. For jeg saa, hvor Landet laa og skjalt af Forventning og tænkte paa alt det store, som nu skulde komme. Og det kom.

En Dag stod hele Rhonedalen, saa langt jeg kunde øjne, i et straalende Hav af Blomster, Træ ved Træ. Jeg har vandret under dem, Dag efter Dag, og ladet Solen skinne paa mig.

Hokusai saå Fuji-Yama gennem et Sejl. — Ja! Men *jeg* har gaaet under et milevidt Tag af Blomster, levende, varme Blomster, belyste af en arktisk Sol. Og imellem de fine Grene, der sagte bevægede sig, gennem Ebleblomsternes Rødmen, har jeg set den vældige, evige Sne paa Dent du Midi. — —

Siden er Maaneder gaaet. August er snart forbi; men endnu er jeg *Foraaret* nær. Jeg har fulgt det over Lavinier og Kløfter, over Stenørkener og vildt Fjæld, opad — opad, helt op under de store Gletschere. Her har jeg sidst mødt dets Spor og *her*, tror jeg, var det mig nær.

Ni tusinde Fod oppe, mellem Dent du Midi og Glacier de Soix, i en øde Fjældkløft, fjærnt fra Mennesker og deres Boliger, ligger der en Firn, en Seng af evig Sne og Is. Aldrig naar Solen at smelte disse umaadelige Masser; kun den yderste Rand svinder undertiden for dens Varme — og først sent hen paa Aaret. Men her, rundt omkring denne Is paa den magre, rustne Bund, sprang nu nye Blomster frem. De stod der og stirrede med forbausede Ansigter ud i en Verden, fra hvilken de maaske i Aarevis havde været spærret inde. Og de havde haft Hast. Uden at tænke paa først at sætte Blade jog de smaa Planter en tyk, laadden Stængel op, der endte i en straalende, glad lille Blomst. Det var *Foraarets* allertidligste Blomster, fødte nede i Dalene allerede for Maaneder siden. Nu var de alle her, Crocus, Violer og Ranuncler og hvad de alle sammen hedder. Den aarelange Drøm under Is og Sne var bleven Virkelighed — de spærrede Øjnene op og saå og saå. Endelig!

Men nu kommer snart September, og om en Uge eller to jager allerede den første Snestorm sit Svøb hen over deres Hoveder og begraver dem igen — maaske i aarevis.

— Jeg gik tæt hen til Firnens Rand, og jeg saå, at helt langt inde under dens yderste, tynde Skorpe, hvorhen Solen maaske slet ikke vilde naa ind og hjælpe dem — *der spirede smaa, blege Stængler frem* og stod og rakte Hals. Jeg sparkede med mine Fødder og brød med mine Arme, jeg løsnede med Hænderne af det haarde Dække saa meget jeg kunde, til jeg blev træt.

For det er ikke godt at staa inde i Skyggen og se andre komme frem

Da jeg Dagen efter kom igen, havde de allerede faaet Knopper. Da kom der noget som en Varme op i mig. Nu har du rakt *Foraaret* Haanden, tænkte jeg. — —

Men nu vil Vinteren snart komme, og da løfter *Foraaret* sig over Alpetoppene og drager sydover for igen at drømme en Vinter bort. Jeg vil følge det og være det nær, saa længe jeg kan, baade naar det drømmer og naar dets Hjærte banker vaagent i Feberhast. Følge det, søge det overalt, til jeg bliver træt.

Men en Gang kommer vel den Dag, da jeg vender hjem for at gaa og pusle om en gammel, forblæst Grav, et Steds ovre mellem Heden og Havet. Saa vil jeg en Aftenstund sidde ved den lille Dam paa Marken tæt ved mit Barndomshjem. Der skal jeg skære mig en Fløjte af Poplerne ved dens Bred og i Skumringen spille de gamle, vemodige Melodier. Véd jeg da, at intet i Verden var saa stort som min Barndoms Drømme? Maaske. —

Men endnu vil jeg jage!

Valais, i September

ACHTON FRIIS

KAPERGASTER

(SLUTTET)

Kaperchaluppen staar ud fra Frederikshavn

TEGNING AF PREMIERLØJTNANT E. RIIS-CARSTENSEN

Lindquist satte sig ned, og Bifaldsraabene klang højlydt imod ham.

»Tak for Visen,« sagde Oldermænden og løftede sit Krus. »Jeg kan forstaa, at jert frie, lystige Liv lokker saa mange unge Mænd fra Hus og Hjem. Og vi maa jo da være glade for de Varer og Penge, I skaffer til Landet. Som I maaske ved, har jeg ogsaa selv en Baad med et Par Svingbasser og en halv Snes Mand, der for nylig er løbet ud!«

»Saa har den vel næppe gjort nogen Prise endnu?«

»Nej, ganske vist, men min Kaptajn er en rigtig Søgut, og jeg venter mig meget af ham. Han var ellers lige ved at blive nappet af en svensk Kaperskonnerter . . .«

»Hvad hed den?« afbrød Jonas ivrigt.

»Det var denne »Lycklig«, I ved — den havde ligget ovre under — — —«

»Hører I, Peter og Jens, — nu faar vi Nyt om Ole Norrin! Fortæl videre, Oldermænd, — den Fyr har vi Lyst at snakke med!«

»Ja, hvis I kan lade være med at afaryde mig, unge Mand, saa skal jeg fortælle, hvad jeg ved. Min Baad laa nede i Svitringen, omtrent udfor Hals, og der fik den Kig paa et Par Sejl oppe Nord i. Da der var lidt Vind, saa holdt Baaden op efter Sejlene for at se, om der skulde være noget at gøre. Naa, efterhaanden som de to Skibe kom hinanden nærmere, opdagede min Kaptajn jo snart,

at det var en for stor Mundfuld at gabe over, og da den anden Baad — som altsaa var denne »Lycklig« — oven i Købet syntes at have Lyst til at bides med min, vendte han Agterenden til og forsøgte at naa ind under Land. Men Svenskeren sejlede langt bedre, og det havde set galt ud, hvis ikke Vinden var begyndt at løje, saa det snart blev blikstille. Det gik saa i en Fart at faa Sejlene hjærgede og Aarerne ud, og da min Baad var meget lettere at ro end Skonnerten, slap den velbeholden ind under Skanserne ved Limfjorden, endskønt svenske Ole skød med Kardætsker efter den!«

»Ved I noget om, hvorvidt »Lycklig« holder til deroppe endnu?« spurgte Jonas.

»Det tror jeg næsten, for jeg hørte just i Eftermiddag, at han lige for nylig skulde have taget en dansk Jagt oppe udfor Vorsaa.«

Jonas rejste sig hurtigt.

»Hvis ikke det er et syndigt Held, saa ved jeg ikke, hvad man skal kalde det! Naa, I to, — skal vi saa ikke gaa om Bord med det samme, og fortælle Kaptajnen, hvad vi har hørt?«

»Jo,« svarede Jens Duus, — »det er klart! Og Vinden er endda sydlig, selv om der ikke er meget af den, saa vi kan jo faa fin Lejlighed op gennem Beltet. Tak for Skænken, Oldermænd, — nu maa vi afsted!«

»Selv Tak, unge Mand, — og god Lykke naar I kommer ud!«

De tre Kapergaster tog nu Afsked med det glade Selskab, og gik, fulgte af Haandværksvendenes Hurraraab og gode Ønsker, hurtigt om Bord i Chaluppen.

Da Kaptajn Duus, som Jonas straks purrede ud, fik Nyhederne om Kaperen »Lycklig« at høre, sendte han nogle Folk ind for at opsøge de af Besætningen, der havde Landlov, og gav sin Næstkommanderende, Overstyrmand Anker, Ordre til at gøre klar til at gaa til Søs. Der blev almindelig Glæde blandt Folkene, da de fik at vide, hvad det drejede sig om, thi alle var begærlige efter at komme i Kast med den berygtede svenske Kaper, og de ventede, at der maatte findes baade Penge og andet værdifuldt Bytte om Bord. Ved Dag gry var »Sophus« klar til at gaa, og under Hurraraab fra den store Mængde Fiskere og andre Nysgerrige, der ved Rygterne om Kaperens Afgang var strømmet til, stod Kaptajn Duus til Søs.

Der var ikke et Sejl at se hele Horizonen rundt, og da Vinden, som var vestlig, begyndte at løje, besluttede Kaptajnen at gaa over til Læsø, hvor Kaperen derfor ankrede ved Middagstid i Jegens Bugt paa Øens Nordside.

»Jeg har Brug for et Par raske Gutter til en lille Tur i Land,« sagde Overstyrmanden, da Folkene havde skaffet, — »hvad mener Du, Jonas, om sammen med Jens at tage den Tjans?«

»Jeg er klar, naar det skal være. Forresten tror jeg nok, at jeg ved, hvad det drejer sig om!«

»Det regnede jeg ogsaa med, da jeg foreslog Dig det, Jonas. Ser Du, det vilde være rart at faa at vide, om nogen af Beboerne derinde har hørt eller set noget til Svenskeren. Nu kan I gaa ind, og imens at Jens ser, om han kan faa nogen Underretning, maa Du gaa over til Vesterø, hvorfra Du kan se ned over Renden, og holde Udkig med Farvandet. Naar Jens har udrettet sit Ærinde, kommer han om Bord og giver Besked, og har Du ikke inden Solnedgang opdaget noget, kommer ogsaa Du om Bord!«

»Den Besked er tydelig nok,« — svarede Jonas, — »nu faar jeg fat i Jens, og saa gaar vi ind!«

Lidt efter roede Jollen i Land med de to Kapergaster, og da de var komne op til den nærmeste Gaard, gik Jens ind for at tale med Folkene der, imedens Jonas hurtigt travede afsted imod Vesterø. Det var en varm og anstrengende Tur; Solen stod højt paa Himlen og udbredte en trykkende Hede; Støvet paa Vejen, der var knastørt og fint som Mel, stod i Smaaskyer omkring ham og pudrede hans glødende Kinder og nøgne Bryst, hvor Sveden trængte sig frem og dannede rislende Smaabække. Jonas pustede og følte, hvorledes hans Tunge og Gane efterhaanden blev smertende tørre; men Lysten til om muligt at faa Øje paa det Skib, han hadede saa inderligt, gjorde, at han ufortrødent fortsatte sin Vandring. Først, da han stod ved den lille Kirke i Vesterø, gav han sig Tid til at puste; tørrede Ansigtet med Trøjeærmet og gik hen imod en gammel Mand, der laa ved Kirkegaardsdiget og strikkede paa en Strømpe.

»Hvor faar man Lov til at gaa op i Kirkens Taarn?« spurgte Jonas, efter at han havde hilst paa den gamle.

»Der kan I frit gaa op,« svarede Manden og kiggede forundret paa Jonas, — »men der er ellers ikke noget at se deroppe!«

»Men maaske meget at se deroppe fra! Har I forresten hørt noget til den svenske Kaperkaptajn Ole Norrin, der efter Sigende skal have krydset omkring her?«

»Det ved jeg ikke noget om, — men det kan Præsten sige Jer!«

»Naa ja, ham kan jeg senere snakke med, nu har jeg først Lyst til at kigge lidt ud fra Kirketaarnet. Kan jeg faa noget at drikke her i Nærheden?«

Manden viste Jonas ind til et lille Hus ved Foden af Kirkebakken, hvor en venlig Bondekone bød ham et Krus Øl. Dermed slukkede han sin Tørst, og gik saa op i Taarnet, hvor han satte sig til at holde Udkig. Det var en trættende

og anstrengende Post; Varmen oppe under Taarntaget var ualmindelig søvndyssende. Havet var efterhaanden blevet ganske spejlblankt, og intet var at se paa dets Flade, undtagen et Par Smaabaade, der laa og fiskede ude ved Nordvestrevet. Den ene Time forløb efter den anden, og Jonas kæmpede haardt imod den sløvende Dødsighed, der tilslut var ved at overvælde ham. Da fik han pludselig Øje paa et lille, mørkt Punkt, der tonede frem helt ude i Horizonen, og straks var han lysvaagen. Han stirrede og stirrede, men det mørke derude voksede kun langsomt. Minutterne syntes ham som Timer, og først henad Aften var han sikker paa, at det var en Sejler, der med Sejlene opgivne blev roet ind imod Øen. Efterhaanden som den nærmede sig og fremtonede tydeligere, kunde hans skarpe Øjne gennem Skumringen skelne, hvad han saa længselsfuldt ventede at faa Vished for — en høj Mast, et slankt Skrog og mange Aarer, der taktfast blev bevægede gennem Vandet. Fiskerne ved Revet havde nu ogsaa opdaget Fartøjet; de skyndte sig at faa bjerget deres Grejer, og roede hastigt ind til Stranden. Jonas mærkede, hvorledes Blodet steg ham til Hovedet og Hjertet bankede hurtigere, da han genkendte Kutteren, der havde ført de ondsindede Strandhugstmænd til hans fredelige Fødeø; og han knyttede uvilkaarligt Næverne, da han saa, at den styrede ind imod Vesterøbugten, øjensynlig for at ankre for Natten.

Der var lang Vej tilbage til Kaperchaluppens Ankerplads paa Nordsiden, saa det var Midnat, inden Jonas naaede Stranden og fik prajet en Jolle. Kaptajn Duus var meget glad for de vigtige Efterretninger, han fik om »Lycklig«, og da der efterhaanden var kommen en svag sydlig Brise, gav han Ordre til at purre ud overalt for at lette og ro ned imod Fjenden. Det blev et drøjt Stykke Arbejde at drive den svære Chalup frem, men den kække Besætning var ivrig efter at komme i Kamp og sled haardt i det med de tunge Aarer. Det gik derfor alligevel raskt fremad, og da de ved Solopgang var ved at runde Nordre Rønner, kunde de se den svenske Kaper, som havde lettet og stod Nord i. Lidt efter lidt blæste det mere op, og Kaptajn Duus lod Folkene lægge Aarerne ind, sætte Sejl, og forsøge at krydse ned Syd efter. Men Svenskeren havde ogsaa set den danske Kaperchalup, og da Ole Norrin ikke havde Lyst til at indlade sig med et saa stort, armeret Skib, satte han saa mange Sejl som muligt, og fortsatte sin Kurs for at slippe bort.

»Se den fejge Karl!« raabte Jonas, der opfyldt af Kampiver stod ved sin Kanon, — »gaa i Land og plyndre fredelige Folk tør han, — overhale smaa forsvarsløse Koffardimænd er han ogsaa modig nok til; men vove en Dyst med en jevnbyrdig Fjende, det kan han ikke indlade sig paa!«

»Maa vi prøve at række ham med Kanonerne?« spurgte Lindquist, der havde været rundt og set efter, om alt var klart til Kamp.

»Nej, Afstanden er for stor endnu, og vi vil ikke spille vort Krudt til ingen Nytte. Hvis han ikke slipper fra os, faar vi Brug nok for det!« sagde Kaptajn Duus, der sammen med Overstyrmanden stod agter ved Rattet. »Men Vinden lader til at løje igen, — lad os faa Aarerne ud paa læ Side, at vi kan holde den oppe!«

Den svenske Kaper var den danske underlegen i Fart, og Afstanden mellem de to Skibe blev hurtigt mindre. Da »Sophus« fik sine Aarer ud, gjorde »Lycklig« det samme; men skønt de svenske Kapergaster roede væk af yderste Evne, vedblev det danske Skib at hale ind paa den. Folkene sled i de tunge Aarer, saa Sveden sprang frem, og opmuntrede hinanden med raske Tilraab; — Kaptajnen passede selv Manøvreringen, og var deri sin Modstander betydeligt overlegen.

»Klar ved Bovkanonerne, Lindquist, — om lidt har vi den saa nær, at vi kan bruge vort Krudt uden at spille det!«

»Klart overalt!« svarede Peter tilbage, og tog selv Kommandoen over den ene af Kanonerne, medens Jonas betjente

Afstanden mellem de to Skibe blev hurtigt mindre.

TEGNING AF FORFATTEREN

den anden. Jonas næsten rystede af Spænding og Iver efter at komme til at fyre løs paa den forhadte Kutter. Han følte det, som om det var ham forbeholdt at hævne sin Moders Død ved at udføre et eller andet, der vilde bringe Uheld over Ole Norrin og hans Folk. Han kunde næsten ikke vente til Kaptajn Duus gav Ordre til at fyre, og var ligefrem angst for, at Peter Lindquist eller en anden af Kammeraterne skulde være saa heldig at tilføje »Lycklig« mere Skade, end han selv.

Den svenske Kaper førte svensk Orlogsflag; men da den mærkede, at den ikke kunde undslippe, strøg den dette, og højste i Stedet for dansk Flag og Vimpel, i Haab om at det danske Skib skulde antage den for en dansk Orlogskutter. Men Kaptajn Duus lod sig ikke narre, og da han mente at Afstanden var tilpas, gav han Ordre til at begynde Skydningen med de to Bovkanoner.

»Sigt efter Rejsningen, Jonas!« raabte Lindquist, og som for at foregaa sin Ven med et godt Eksempel, lykkedes det ham ved det første Skud at knække Kutterens Gaffel. »Sophus« Besætning jublede højt over dette Held, og halede væk paa Aarerne for at gøre Afstanden saa lille som muligt. Jonas tog omhyggeligt Sigte og fyrede; men han havde holdt lidt for højt, for hans Kugle fløj over Kutteren uden at gøre nogen Skade. Svenskerne svarede tilbage med Kardætsker og Skraasække, men de skød daarligt, og ramte ikke den danske Kaper.

»Paa en frisk igen Jonas, — Du naar ham nok!« prajede Lindquist, idet han trak i Aftrækkerlinen og sendte sit Skud gennem Storsejlet. Jonas bed Tænderne sammen og rettede atter omhyggeligt Kanonen, men holdt nu betydeligt lavere, og denne Gang havde han Held med sig. Hans Kugle skød Kutterens Topsejlsfald over, og ramte derefter noget Opstaaende, saa Træsplinterne røg om Ørerne paa de svenske Matroser. Flere af disse slap Aarerne og søgte Beskyttelse om Læ, og som Følge heraf naaede »Sophus« tæt op paa Siden af »Lycklig«. Lindquist og Jonas ramte nu med hvert Skud, og efterhaanden kom de øvrige Kanoner ogsaa til at bære, saa de danske Kugler faldt tæt ned over Kutteren. Om Bord i denne opstod vild Forvirring, Ilden fra dens Kanoner ophørte, og Besætningen syntes helt at have tabt Modet. Da Kaptajn Norrin saa dette, og frygtede, at de

danske Kapergaster skulde forsøge en Entring, gav han Ordre til at stryge Flaget.

»Hold inde, Gutter, nu er den vor!« raabte Kaptajn Duus, — »bjerg Aarerne og lad os faa Jollerne ud!«

Ingen af »Sophus« Besætning var bleven ramt af de fjendtlige Kugler, og sejersberuste over den hurtigt og heldigt overstaaede Kamp begyndte de at sætte de to Baade i Vandet.

Da, imedens de var i Færd med dette Arbejde, fik de pludselig et Lag Skraakugler tværs ind over Dækket, og samtidig med at den lumske Svensker sendte dem den Hilsen, røg hans Flag atter op under Gafflen, og for Aarer og Sejl søgte Norrin igen at slippe bort. Forbitret over denne uventede Optræden befalede Kaptajn Duus at begynde Skydningen igen, og det varede kun faa Minutter, før det lykkedes Jonas at sende en velrettet Ladning Skraa ind mellem de svenske Roere. Dette var dem for hedt; og skønt Ole Norrin, der nu saa, at »Lycklig« var prisgivet Fjenden, vilde forsøge at sætte Ild paa sit Skib for at sprænge det i Luften, tvang hans Folk ham til at opgive sin Plan. De firede nu Sejlene ned, strøg Flaget og raabte, at de overgav sig. Denne Gang var det Alvor, og da de danske Baade var sat i Vandet, roede Overstyrmanden over for at tage Prisen i Besiddelse. Jonas havde været den første til at springe i Baaden, og med en Følelse af vild Jubel og tilfredsstillet Hævntørst var han ogsaa første Mand om Bord i den svenske Kaper.

Dennes Besætning havde samlet sig agter og stod tavs, afventende den Skæbne, den ikke kunde undgaa. Imellem sig holdt de Ole Norrin, der rasende over at være bleven forhindret i sit Forsæt: at ødelægge Kutteren, skulede ondt til de danske Kapergaster. En for en blev Svenskerne trukket frem og bundet, og der blev ikke taget blidt paa dem; deres brutale Optræden overfor de fredelige Øboere var i friskt Minde, og Tovværket om deres Hænder blev derfor surret godt til.

Da Jonas fik Øje paa Kaperkaptajnen, greb han sammen med Peter Lindquist fat i ham; men Ole Norrin rev sig fri med et kraftigt Ryk, og idet han slog om sig med knyttede Næver, forsøgte han at bane sig Vej ud til Lønningen for at springe over Bord.

»Holdt, din Røver!« skreg Jonas og sprang ind paa ham, — »det var for let en Død for Dig at slippe fra Livet paa den Maade!« Og samtidig med at Lindquist kastede sig over ham bagfra, slog Jonas ham sin knyttede Næve i Ansigtet.

»Tag det, Din Hund! Det er ikke noget imod den Medfart, I lod min Moder faa!«

Jonas havde ladet sit rasende Had faa Overhaand, og ved hans ubeherskede Angreb tumlede Ole Norrin bagover. Men straks efter rettede han sig, og inden Lindquist kunde forhindre det, rev han en Pistol frem fra Brystet og sendte paa klos Hold Jonas en Kugle i Hovedet. Jonas udstødte

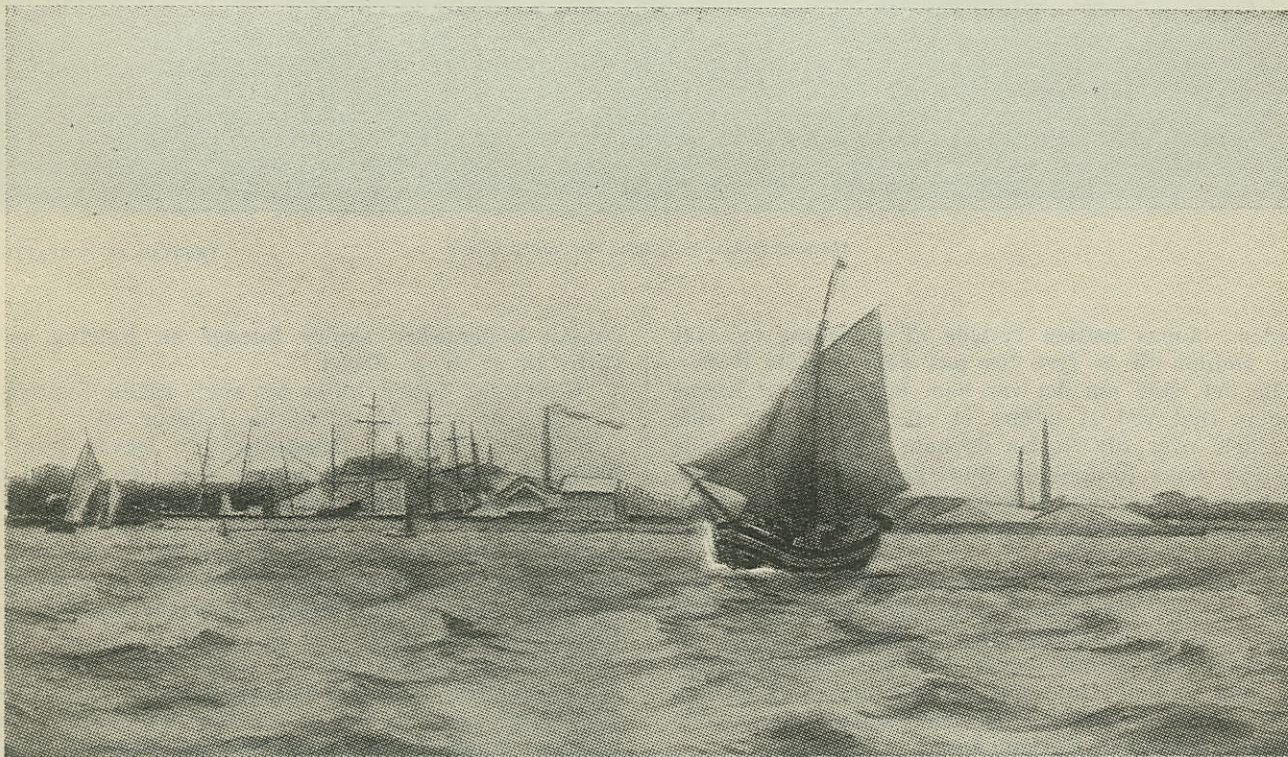
et Skrig, og med Blodet strømmende ned over Ansigtet sank han om for Føderne af Lindquist. — — —

Ugedagen efter løb »Sophus« med den svenske Kaper efter sig, ind til Aalborg. Fra begge Skibes Gafler vajede »Dannebrog«, — men agter i Chaluppen dækkede et tredje Flag en simpel Trækiste. Og medens Aalborgs Borgere glade modtog de hjemvendte Kapergaster, og nysgerrigt betragtede deres berygtede Fanger, holdt Jens Duus og Peter Lindquist deres sidste Vagt over den saa hurtigt vundne og hurtigt mistede Ven.

GUSTAV KRAGH,
Løjtnant

DE FORENEDE BRYGGERIERS 25 AARS JUBILÆUM

Tuborgs Fabrikker set fra Søen

Denne for dansk Industri og Næringsliv saa betydningsfulde Institutions Jubilæum har »D. F. B.« fejret paa den smukkeste Maade ved Udgivelsen af et Pragtværk, redigeret af Professor *Carl Meyer* og indeholdende interessante Dokumenter til Belysning af Bryggerivirksomhedens Historie i København saa langt tilbage som fra 1454. Begyndende med »Kongens Bryghus« meddeler Skriftet historiske Oplysninger op til vore Dage om de 13 forskellige større og mindre Bryggerier, som ved Gehejmekonferensraad *Tietgens* Initiativ i 1891 traadte frem som en Sammenslutning med Etatsraad *Philip Heymann* som Direktør. Den 9. Februar 1891 afholdtes konstituerende Generalforsamling i Aktieselskabet »De forenede Bryggerier«, som herefter med en Aktiekapital paa 6 Mill. Kroner traadte ud i Livet.

Fra 1891 til 1905 var Grosserer, Etatsraad *Fritsche* Formand for Bestyrelsen, medens en Mængde kendte Mænd var Medlemmer af denne.

Paa yderst interessant Maade skildres de Trængsler, som denne efter vore Forhold mægtige Industrisammenslutning maatte udstaa

i sine første Aar, og den Mistro, hvormed Publikum til en Begyndelse mødte dette nye »trust«-lignende Fænomen. De forløbne 25 Aar, af hvilke de 18 er forløbne under Direktør *Benny Dessaus* dygtige Ledelse, har vist en Fremgang og Vækst og en Indsats af Dygtighed og Fremsyn til Gavn for dansk Industri og Handel, som forhaabentlig vil fortsættes til Gavn for Land og Folk i en lang Aarrække.

Jubilæumsskriftet fremtræder i overordentlig smuk Udstyrelse, trykt paa krideret Papir med Vignetter af *Kr. Kongstad* og *Poul Sæbye*; Trykningen er udført hos *L. Levison*. Gennem en Mængde Fotografier, delvis Reproduktioner af gamle Dokumenter og ældre Malerier af de enkelte Bryggerier i disses yngste Aar lige fra 1600, gives der lige op til Nutiden en retrospektiv Oversigt, som det, som Professor *Carl Meyer* siger i sit Forord til Festskriftet, ingenlunde har været nogen let Sag at samle, og som netop afgiver Bevis for, hvor betydningsfuldt det er, at slige Dokumenter samles og opbevares til Gavn og Glæde for Eftertidens Industri-Historikere og disses Læsere.

M.

